

Superficial

Avui em capbusso en aquest espai de pregària tot fent atenció als meus sentiments. Per disposar-m'hi millor, poso les mans a l'alçada del cor. L'una damunt l'altra, per auscultar amb més atenció el que s'hi mou per dins. Afino a copsar el subtil moviment del cor. Potser el percebo també a través de les mans. Mentre poso l'atenció en aquest batec, passo per la memòria del cor les darreres hores, dies... Faig conscients quins sentiments s'hi han mogut. Potser superficials? M'adono dels que han deixat petjada, del petits o grans "subidons" emocionals, dels sentiments que han quedat enterbolits, dels que prenen més relleu, dels que percebo amb menys nitidesa i dels que se'm fan més clars. Així, rememoro els fets de les darreres hores, les trobades amb uns i altres, les mirades, les paraules creuades... Repasso el que ha tingut lloc a la feina, a l'entorn convivencial, mentre agafava el transport possible, en les tasques domèstiques... Afino a copsar el sentiment que més perdura en el temps, el que supera la superficialitat, el més nítid. Imagino quin emoticó hi dibuixaria per cada sentiment, el que pren més força mentre mantinc les mans a l'alçada del cor. Me l'imagino dibuixat entre els palmells de les mans.

Amb aquest sentiment entre mans, el que més preval, m'atanso a l'evangelí dominical. Paro atenció a [Mt 5, 1-12](#). M'aturo en cada expressió de Jesús. Una proposta de felicitat estranya. Començo per la primera proposta de vida feliç. Reprenc la pràctica de deixar sentir allò que es mou a l'alçada del cor quan llegeixo "Feliços els pobres en l'esperit...". Escolto quin sentiment se'm desplega. Cerco l'emotivó pertinent. El sostinc entre els palmells. Respiro aquest sentiment. Així una a una, fins a la novena expressió. Acullo cadascun dels 9 sentiments. La perplexitat del que se m'hi proposa. De debò va d'això la felicitat? M'adono dels batecs del cor, dels que queden mig esborrats, dels que perduren. Desconfio d'una proposta de vida feliç tan extravagant. Cerco dins meu quina és la felicitat que perdura. Quin ingredient la mou. Potser hi sumo el "des d'on" visc pobresa, rebuig, tristor... Potser m'hi cal un ingredient menys superficial, el sentit últim de tot plegat: l'Amor.

Vosaltres
els pobres d'esperit, els humils,
els qui ploreu,
els qui teniu fam i set de justícia,
els pacificadors, els perseguits
endavant!

El cel és vostre, la benaurança és vostra,
Déu i la misericòrdia se us obriran,
la sacietat i el consol us esperen,
posseireu la terra
feu-ne casa de tots, camí per a tots,
obriu a tothom
la vostra possessió de sentit i de
promesa.

Res no us serà senzill,
el pes del món estarà a punt
d'esclafar-vos,
patireu, dubtareu, trontollareu,
però sereu la porta oberta
on tothom pensa que ja no hi ha sortida,
sereu el futur
on tothom diu que ja no hi ha esperança.

David Jou

Amb el Parenostre d'avui,
demano la gràcia de
sintonitzar amb aquest
projecte de felicitat.
Demano l'alegria que brolla
"perquè sí", sense motiu ni
causa aparent. Demano
viure aquella felicitat que no
depèn de com van les
coses, demano aquell
emotivó que expressa la
perfecta alegria, la que es
fa compatible amb anar
maldades.

"Perfetta
Letizia"

